

Spalio pabaigos sniegas buvo purus, minkštas ir akinamai baltas. Tik vakar iškrito pirmos snaigės – smulkios, lėtos, linksmai laigančios ore ir paklūstančios pašėlusio vėjo gūsiams, o po nakties sniego jau buvo priversta į valias. Vėjas supustė nedideles pusnis, krūmokšniai ir medžiai pasidabino baltais kailiniais, namai užsimaukšlino milžiniškas kepures. Šiais metais spalio mėnesio pirmos snaigės, pirmas šaltukas ir stipresnis speigas pranašavo, kad baltoji karalienė anksti atkeliavo, kartu su savimi atsinešdama ir visus kaprizus.

Smulikutė mergina gūžėsi iš šalčio ir baimės būti pastebėta po dideliu krūmu, ant kurio dar buvo likę keletas geltonų, bet jau šalnų pakąstų lapų. Nelauktas sniegas apsunkino Margaritos sumanymą, tuo labiau kad pėdsakus paslėpti dabar beveik neįmanoma. Nebent vėl prasidėtų snygis ir pūga, bet kol kas dar juodame danguje nebuvo jokių pūgos požymių. Ir vėjas aprimo.

Kelias valandas ji sėdėjo savo slėptuvėje ir laukė tinkamos progos prisiartinti prie vilkikų virtinės, laukiančios eilėje prie Rusijos–Lietuvos sienos posto. Dar kelios valandos ir ims švisti. Margaritai reikėjo paskubėti, bet ji iš paskutiniųjų dar bandė sugalvoti kokį nors kitą sprendimo būdą, nei pabėgimas. Bet į galvą neatėjo jokia protinga mintis.

Margarita užsidengė rankomis veidą, bet, pervertusi atmintyje visus vakaro ir nakties įvykius, eilinį kartą nutarė, kad tik pabėgimas gali išgelbėti ją ir jos šeimą, likusią namuose. Vos vakar jos gyvenimas slinko sraigės žingsniu, buvo ramus ir nuobodus, visos dienos plaukė vienodos, kaip ir visuose mažuose Rusijos miesteliuose. Margarita seniai svajojo pabėgti iš gimtojo miestelio, bet tikrai ne tokiomis aplinkybėmis. Tačiau kelio atgal nėra. Vienas Dievas žino, kaip dabar viskas bus.

Merginos širdis daužėsi lyg laukinis žvėrelis narve. Kaip norėjosi užmigti ir prabudus suvokti, kad viskas, kas vyksta, tėra tik košmaras, kurį norisi kuo greičiau pamiršti. Tačiau to neįvyko. Galvoje sukosi vakarykštės dienos įvykiai, ausyse skambėjo tėvo balsas ir mamos verksmingos aimanos. Kiek turės praeiti laiko, kad viskas pasimirštų? Ir ar apskritai tai galima pamiršti...

Parvažiavusi namo iš turgaus, kuriame dirbo nuo ankstyvo ryto pardavinėdama apelsinus, kieme pamatė Danilos visureigį, o prieangyje išgirdo iš virtuvės sklindančius garsius balsus. Margarita suprato, kad vakaras gali būti audringas. Tuščiomis rankomis Danila niekada neužsuka, o norėdamas įsiteikti tėvui, visada atveža kelis butelius degtinės. Margarita įsėlino į namus, stengdamasi žengti kaip galima tyliau. Nenorėjo, kad apie jos grįžimą sužinotų namiškiai, o ypač nekviestas svečias. Priėjusi prie durų atsitūpė, kad niekas nepastebėtų, jog ji čia, ir klausėsi pokalbio.

– Danila, tu man dabar kaip sūnus! Ir mano namų durys tau visada atviros!

Tėvui stipriai pynėsi liežuvis. *Vadinasi, jie jau kelias valandas kiloja taurelę, – pamanė Margarita. – O jei Danilą vadina sūnumi, vadinasi, šis ne vieną butelį atsivežė.*

Geidžiamiausias miestelio jaunikis jau metus simpatizavo Margaritai ir atvirai mergino, tačiau palenkti merginos į savo pusę nesugebėjo. Jis buvo simpatiškas, gražiai nuaugęs vyras, turėjo begalę dūsautojų. Turtus krovėsi ne visada legaliu būdu. Sklido kalbos, kad su broliu Nikita yra susidėję su Rusijos gilumoje siaučiančia mafija, bet šiais laikais tai jau nebestebino. O žmonės užmerkėdavo akis į legalumą ir įstatymus, jei tik atsirasdavo koks nors būdas prasimanyti pinigų ir išmaitinti šeimas. Ir tie, kas sugebėjo prasimanyti, važinėjo naujais automobiliais, dėvėjo puikius drabužius, valgė restoranuose ir buvo nedidelio miestelio arba numylėtiniai, arba siaubas ir gėda.

- Gerai! - atsiliepė Danila. - Vadinasi, viskas sutarta?

Tėvas suraukė kaktą ir papurtė galvą.

- Bet jei Margo nesutinka, aš negaliu...

- Ššš, tėvai! Viskas bus gerai. Dabar ji spyriojasi, o vėliau tik dėkos. Pamatysite.

- Gal ir tiesą sakai. Tebūnie!

Tėvas atsistojo. Atsistojo ir Danila. Jis šliukštelėjo į dvi stiklines degtinės ir vieną padavė Margaritos tėvui.

- Tebūnie! - pakartojo Danila Viktoro žodžius. - Penkis milijonus dabar dedu ant stalo. Po vestuvių dar tiek pat. O vestuves atšoksime po kelių savaitių. Ko čia laukti.

- O kiek čia bus kitais pinigais? Eurais? - Viktoras sunkiai vebleno. Matėsi, kad jis mintyse bando konvertuoti rublius, tačiau bet kokius matematinius veiksmus smegenys iš karto atmeta.

- Apie šimtą tūkstančių. - Danila linktelėjo. - Aš noriu tavo dukters. Gerbiu ją ir padarysiu savo žmona. Visi miestelėnai ją gerbs. Bus turtingiausia ponija.

Svirduliuodami vyrai iki dugno ištuštino stiklines, paspaudė vienas kitam rankas ir apsikabinę ėmė plekšnoti per nugarą. Kojos vyrų nebelaikė, tad po minutės, išstumdydami kėdes, apversdami stalą su visais indais, abu gulėjo ant grindų.

Pardavė! - tarsi sprogimas nuaidėjo Margaritos galvoje, ji spruko lauk, kol niekas nepastebėjo, ir pasislėpė už tvarto. Tai buvo baisiausia, ką ji galėjo išgirsti iš savo tėvo. *Pardavė! Kaip bulvių maišą! Kaip mašiną! Kaip karvę!* - šaukė ji mintyse kalendama dantimis. Mergina kunkuliavo pykčiu. Nuo mažumės, augdama su trimis vyresniais broliais, išmoko už save pakovoti. Buvo užsispyrusi ir visada siekė užsibrėžto tikslo. Tuo pelnė mokytojų pagarbą mokykloje, baigė ją geriausiais pažymiais. Ir kieme nenusileisdavo niekam. Vaikinai jai nerūpėjo, pati buvo patrakusi it berniūkštis. Jokių kasų ar kaspinėlių, jokių gražių suknelių. Žinoma, suknelę apsvilkdavo kiekvieną sekmadienį eidama į bažnyčią, bet, vos grįžusi, tuoj pat įsmukdavo į džinsus ir apsiaudavo sportinius batelius. Krepšinis, futbolas, lakstymas dviračiais buvo pats maloniausias užsiėmimas. Ji buvo visiška priešingybė savo sesei Anastasijai, kuri augo tyli, rami ir švelni mergytė. Visi penki šeimos vaikai buvo pametinukai, o Margarita - jauniausia ir mylimiausia visų. Kaimynai juokaudavo, kad Viktoras Buiko, šeimos

galva, įvykdė penkmečio planą ir išleido savo žmoną į užtarnautą poilsį.

Paauglystė kiek pažabojo Margaritą. Kai ėmė moteriškėti jos kūnas, vaikinai tai pastebėjo ir kartais imdavo pokštauti bei šaipytis, bet tuomet nubusdavo jos vidinis išdykęs berniūkštis, kuris ginčus ir užgauliojimus spręsdavo kumščiais. Pasikeitė ir ji pati. Ėmė daugiau laiko leisti namie, o kai atrado knygų stebuklą, pradingdavo savaitėmis. Margarita pamėgo skaityti, ji knygas ryte rydavo, taip leido visą savo laisvą laiką. Jausmų pasaulis merginai buvo nepažįstamas, tačiau ji gyveno knygų veikėjų istorijomis, skaitė apie meilę ir svajojo, kad kada nors patirs tokius pat stiprius jausmus ir suras savo gyvenimo meilę. Juk gyvenimas be meilės – tai dykynė. Ji svajojo ir kūrė ateities planus, o dabar viskas nuspręsta be jos. Jai, tarsi laisvam paukščiui, nukirto sparnus. Ji troško mokytis, troško pamatyti pasaulį, patirti daugybę nuotykių.

Margaritai niekada nebuvo kilusi mintis susieti savo gyvenimą su Danila. Jis penkeriais metais vyresnis, tačiau visiškai netraukė merginos, nors paskutinį pusmetį ir labai stengėsi ją sudominti ir savo dėmesiu, ir dovanomis. Ir jo brolis Nikita taip pat lakstė paskui. Margarita kelis kartus prašė Timofėjaus, vyriausiojo brolio, kad pamokytų tuos du kavalierius, tačiau vaikinai tik šypsodavosi, tarsi reikšdamas solidarumą su savo draugais. Miestelyje visi žinojo, kad Danilą geriau laikyti draugu, nes jo ryšiai ir pinigai galėjo apkartinti gyvenimą, jei pakliūsi jo nemalonėn.

Kęsdama šaltį, Margarita laukė, kol iš kiemo išvažiuo Danilos visureigis. Juodi debesys užklojo žemę ir pasiglemžė mėnulio pilnatį. Viską apgaubė tamsa. Kalendama dantimis Margarita slinko namo. Tikėjosi, kad namiškiai jau bus sugulę. Staiga tvirtos rankos sugriebė merginą ir prispaudė prie sienos. Margarita įkvėpė į plaučius oro, ketindama surikti, bet sausos ir šaltos lūpos užčiaupė ją, skaudžiai prisitrėkšdamos. Nuo alkoholio smarvės ėmė pykinti. Margarita blaškėsi, bandė išsilaisvinti, bet nepajėgė, o užpuolikas plėšė nuo jos drabužius ir vis vebleno, kad liautųsi priešintis. Staiga ji pažino užpuoliko balsą. Tai buvo Nikita, Danilos brolis! Nikita pargriovė merginą ant žemės, visai prie tvarto durų. Nosį rietė nuo mėšlo smarvės. Margarita jautė, kaip plyšta jos drabužiai, ant kūno odos pajuto Nikitos šaltas rankas, o nugarą – ledinį šaltį nuo sniego.

– Nikita, liaukis! – suriko Margarita. – Ką tu darai!

Tačiau vaikinai jos negirdėjo. Aplink aidėjo skardus kaimynų šunų lojimas, o Margaritai į ausį šnopavo girtas milžinas, su kuriuo susidoroti jai nesisekė. Margarita garsiai suriko, kai Nikita grubiai užvaldė ją. Skausmas buvo toks stiprus, jog atrodė, kad ji yra draskoma iš vidaus. Tai pakurstė joje esančias jėgas ir, po ranka užčiuopusi kažką kieto ir aštraus, ėmė daužyti tuo daiktu kur papuolė – tai į nugarą, tai į galvą. Nikita vilkėjo tik megztinį, ir Margarita aiškiai jautė ir girdėjo traškesį, kai plytgalys prakerta jo odą, sminga į raumenis arba atšoka nuo kaulo. O gal jai tai tik vaidenosi, bet Margarita daužė, daužė ir daužė, kol jėgos ėmė sekti, o ant jos gulintis vyras nustojo judėti ir šnopuoti. Šiaip ne taip nustūmusi sunkų kūną nuo

savęs, mergina atsistojo, užsisėgė atlapotą striukę ir linkstančiomis kojomis nupėdino į namus.

Šį kartą prieangyje ją pasitiko tyla. Atidarė duris ir įėjusi įsmeigė pykčiu degantį žvilgsnį į tėvą. Palaukė, kol jis pasižiūrės, ir drąsiai bei tvirtai išrėžė:

– Aš niekada netekėsiu už Danilos! Niekada!!!

Sunkus kumštis su didžiuliu trenksmu nusileido ant stalo, ir Margarita galėjo prisiekti, kad ne tik lėkštės, bet ir viskas, kas jose buvo, taip pat kelioms sekundėms pakibo ore. Tėvas sunkiai išsilaikydamas ant kojų bandė stotis, bet greitai susmuko atgal ant kėdės.

– Tu neišdrįsi man nepaklusti! – suriko jis. – Aš dėl visko susitariau! Vestuvės bus po kelių savaitių!

– Aš netekėsiu už jo! Tegu Nastia teka! – nenusileido Margarita. – Jis bent patinka jai, priešingai nei man.

Po šių žodžių Margarita norėjo nusikąsti sau liežuvį, kai pažvelgė į seserį, bandančią slėpti iškaitusius skruostus, atsistojus už brolio plačios nugaros. Vos prieš kelias savaites abi naktį slapukavo apie savo širdies reikalus, ir Anastasija prasitarė, kad pavydi Margaritai Danilos. *Nesuprantu, kas tau gali patikti, Nastia. Jis grubus nepraustaburnis. Man jis nepriimtinas nei kaip vyras, nei kaip žmogus. – Bet jis turtingas...* – tą kartą pasakė Nastia, o Margarita susiraukė. – *Turtingas. O ar bent žinai, iš kur tie jo turtai. Kartą girtutėlis Nikitka sapaliojo, kad brolis važinėja į užsienį, vežioja kažkokias mergas, narkotikus ir gauna milžiniškus pinigus. Sakė, kad mergos gražios, bet kvailos, kaip avys. Pačios eina pas Danilą, o paskui namo taip ir negrįžta. Tik nesupratau, kur jos dingsta.* Tą dieną Margarita turėjo prisiekti, kad niekam neprasitars apie sesers jausmus, bet šiandien žodžiai savaime išsprūdo, bandant gelbėti savo gyvenimą.

Tėvo kumštis dar kartą trinktelėjo į stalą.

– Jis nori tavęs, Margarita! Ir aš jam pažadėjau tave!

Virtuvėje susibūrę broliai ir sesuo tylėjo, nedrįsdami prieštarauti tėvui, ir Margarita suprato, kad iš jų pagalbos gali nesitikėti. Ji žengė kelis žingsnius į šviesą link tėvo ir atkišo kruvinas rankas. Tai, kas prietemoje atrodė kaip purvas, šviesoje įgavo kitą spalvą.

– Kas čia? – riktelėjo motina, tik dabar atidžiau pažvelgusi į dukrą. – Kraujas? Iš kur? Tu sužeista?

– Aš negaliu ištekėti už Danilos, – sunkiai tardama žodžius sušnabždėjo Margarita ir pati pažvelgė į savo rankas. – Aš ką tik nužudžiau jo brolių. Nikitą.

Virtuvėje įsiviešpatavo spengianti tyla. Girdėjosi krosnyje garsiai traškančios degančios malkos.

– Jis patykojo manęs prie tvarto, – toliau kalbėjo Margarita, iš paskutiniųjų laikydamasi ant kojų. – Sugriebė ir parvertė ant žemės. Jis neklausė manęs, kai prašiau liautis, o tik plėšė drabužius nuo manęs. Jis išprieivartavo mane. Man po ranka pasipainiojo kažkoks plytgalys, ir juo aš jį...

Tik dabar tėvas bei visi kiti atkreipė dėmesį į kruvinus ir suplėšytus merginos drabužius, krauju ir purvu aplipusius batus, kraują ant veido. Motina, užsidengusi veidą rankomis, sudejavo. Tėvas sėdėjo it perkūno trenktas, tačiau išsiblaivė akimirksniu. Broliai tarpusavyje ėmė šnabždėtis ir staiga vienas iš brolių, Aleksandras, tarė:

– Kur tai įvyko, Margarita?

– Prie tvarto durų.

– Eime! – jis pamojo ranka kitiems dviem broliams, – pažiūrėsime, gal jis dar gyvas. Paimkite prožektorius.

Trinktelėjo lauko durys, tačiau virtuvėje niekas nepajudėjo. Pirmoji atsipeikėjo Anastasija, vyresnioji sesuo. Prišokusi prie Margaritos ėmė plėsti nuo jos drabužius ir kišti į krosnį. Kai Margarita liko tik su liemenėle, Anastasija padavė jai virtuvinį rankšluostį nuogumui prisidengti ir stumtelėjo seserį vonios kambario link.

– Eik nusiprausti. O vėliau pasikalbėsime.

Margarita neprieštaravo. Kojos buvo it švino pripiltos. Ji sunkiai žingsniavo koridoriumi, kai sugrįžo broliai.

– Taip. Jis negyvas. – Po šių žodžių Margarita susvyravo ir atsirėmė į sieną. – Mes kur nors paslėpsime kūną. Pasakysime, kad nematėme Nikitos ir nežinome, kur jis gali būti. Bet prie tvarto didžiausias klanas kraujo. Nesugalvoju, kaip jį paslėpti.

– Rytų, anksti ryte, paskersime kiaulę būtent toje vietoje, – prabilo tėvas. Jo balsas buvo tylus, bet tvirtas. Net nepamanytum, kad jis visą vakarą maukė degtinę ir prieš dvidešimt minučių sėdėjo prie stalo girtas kaip pėdas. – Jei ruošiamės vestuvėms, – reikia pasirūpinti ir šviežia mėsa vaišių stalui. Tai nesukels įtarimų.

Broliai sutiko ir šilčiau apsirengę vėl išėjo į tamsą. Margarita pagaliau pasiekė vonios kambarį ir užsidariusi susmuko prie durų. Ją ėmė krėsti drebulys, ir jis buvo toks stiprus, kad mergina kaleno ne tik dantimis, atrodė, barška visi jos skeleto kaulai.

Karštas vanduo nepadėjo. Kad ir kiek stovėjo po srove, kūnas vis tiek virpėjo. Margarita stipriai kempine trynė kūną, net oda paraudo, bet vis tiek atrodė, kad jaučia Nikitos kvapą, alkoholio ir tvarte tvyrančią mėšlo smarvę. Kai ji išėjo ir atsisėdo virtuvėje prie stalo, motina, tėvas ir sesuo tebebuvo čia. Visi sužiuro į Margaritą.

– Aš nemeluojau, – virpančiu balsu tarė ji. – Jis buvo stipresnis už mane. Aš... Man nepavyko jo sustabdyti... Jis buvo girtas ir elgėsi lyg pamišęs... Aš priešinausi... Tikrai... Bet jis... Jis buvo stipresnis...

Margarita įsikniaubė į delnus ir pravirko. Tėvas tylėdamas paėmė šalia stovinčią tuščią stiklinę, pripylė sklidinai degtinės ir pastatė prieš dukrą.

– Išgerk! – griežtai tarė jis. – Viską! Iki dugno! Ir eik miegoti. Vėliau pagalvosime, ką darysime toliau.

Margarita paklausė tėvo ir paėmė stiklinę į rankas. Išgėrė degtinę lyg vandenį, nejausdama skonio, tik paskutiniai gurkšniai sunkiai nutekėjo gerkle. Po minutės kraujas išnešiojo po kūną šilumą ir Margarita suglebo, o akys ėmė lėtai merktis.

– Motin, nuvesk ją į lovą. Tegu išsimiega. Aš einu paruošiu rakandus skerdimui ir, vos tik grįš vaikai, eisiu į tvartą.

Margarita užmigo greitai, tačiau po kelių valandų prabudo. Stiprus galvos skausmas neleido nei vėl užmigti, nei apie ką nors galvoti. Ji pasikuitė lovoje, vartydamasi nuo vieno šono ant kito, tikėdamasi rasti patologiją padėti, tačiau nepavykus atsikėlė. Margarita suprato, kad turi kažką daryti. Jei liks namie, ją ištekins už Danilos. Anksčiau ar vėliau visi pasiges Nikitos ir prasidės paieškos. Nežinia ką broliai padarė su jo kūnu. Margarita bijojo, kad paklausta apie Nikitą ji gali išsiduoti, ką padarė, nes vos prisiminus šią naktį darėsi silpna.

– Turiu dingti iš čia, – sušnabždėjo į tamsą kambaryje. – Niekam nieko nesakysiu. Pabėgsiu. Pabandysiu kirsti sieną. Apie vizą, žinoma, net negalvoju, nes neturiu tokių pinigų, kad susiveikčiau ją per vieną dieną. Tuo labiau kad Danila iš karto viską sužinos. Juk visa pasienio valdžia „dirba“ kartu su juo. Pinigai pravers gyvenimui. Turiu šiek tiek pasitaupiusi. Mačiau, kur Nastia laiko savo santaupas. Kada nors jai gražinsiu ir tikiuosi, kad ji mane supras.

Margarita kartu su pinigais pasičiupo ir reklaminį lankstinuką apie darbą. *„Svajonių darbas! Kiekvieną dieną šventė! Kelionės į užsienio šalis ir geras uždarbis!“* Ji greitai apsirengė, susirinko būtiniausias daiktus, kelis drabužius, viską susikrovė į nedidelį kelioninį krepšį ir išslinko pro duris. Mama nemiegojo, virtuvėje degė šviesa. Margarita tylomis prisėlino prie durų ir pažvelgė pro plyšį. Mama meldėsi. Sėdėdama prie stalo ir laikydama rankose rožinį, ji be garso judino lūpas, kalbėdama su Dievu. Mamai buvo vos penkiasdešimt, bet sunkus gyvenimas, nepriteklius pavertė ją senučiuke pražilusiais plaukais ir keliomis giliomis raukšlėmis veide.

Margarita įėjo į virtuvę ir atsiklaupė prieš mamą. Padėjo galvą jai ant kelių ir pravirko. Visos baimės, visas nakties košmaras tarsi tamsūs juodvarniai sukosi galvoje ir garsiai kranksėjo. Bet Margarita žinojo, kad mama juos nuvys tolyn. Nuvys į užmarštį, vos tik prisilies prie jos. Taip visada buvo. Mama viską galėjo.

Ir iš tiesų, netrukus sudiržusi ranka palietė Margaritos plaukus ir ėmė švelniai glostyti. Mama tylėjo, tačiau Margarita jautė, kad ji jaudinasi ir nerimauja dėl jos ir dėl to, kaip viskas dabar pasisuks gyvenime. Viena naktis, ir visas pasaulis subyrėjo. Margarita pakėlė galvą ir pažvelgė mamai į akis.

– Aš pabėgsiu. Pasislėpsiu kur nors, kad niekas nesužinotų. Iki viskas nusistovės. Danila supyks dėl vestuvių, tėtė taip pat, bet... Aš negaliu. Man tai tolygu mirčiai, mama.

– Suprantu, vaikel, – atsiduso mama. – Bet negi nuo likimo pabėgsi?

– Tai tu manai, kad mano likimas Danila? Kiaulės, mėšlas, krūva vaikų ir vyras, kuris laiko save aukštesnės socialinės padėties atstovu tik todėl, kad sugeba vogdamas ir žudydamas

prasimanyti pinigų? – Margarita atsistojo. – Ne. Aš ne tokio gyvenimo noriu. Aš pabandyčiau gyventi kitaip. Nežinau, kas bus. Galbūt vieną dieną paršliaušiu leisgyvė atgalios, pralošusi partiją su likimu, galbūt galą gausiu kur nors elgetaudama, bet dabar aš pabandyčiau.

– Tu neparšliauši!

Netikėtai nuskambėjęs tėvo balsas privertė merginą krūptelti. Ji atsisuko ir pamatė prie lauko durų tėvą bei brolius. Pavargę, kruvinomis rankomis jie stovėjo ant slenksčio ir visi žiūrėjo į Margaritą.

– Tu visada buvai stipri. Žinoma, aš koneveiksiu tave Danilai girdint, bet neprasitarsiu, kas šiąnakt įvyko ir kur tu esi. Nė vienas iš mūsų neprasitars! – Tėvas purvinais batais įėjo į vidų, iš tolimiausiame virtuvės kampe stovinčios indaujos ištraukė molinį ąsotį, o iš jo pluoštą pinigų. Atskaičiavęs reikiamą sumą, visą kitą padėjo atgal. – Tai tau pirmai pradžiai. O tada, kai jie pasibaigs, manykis pati, vaike.

Margarita puolė tėvui į glėbį. Tiek norėjo pasakyti, padėkoti už viską, bet gerklę gniaužė rauda. Ji išbučiavo mamą, brolius ir išėjo. Į tamsą. Į gyvenimą.

Pasienio poste buvo nusidriekusi ilga vilkikų eilė. Dauguma vairuotojų miegojo, kai kurie vaikštinėjo rūkydami aplink mašinas, laukdami, kada pajudės eilė. Laikydamosi šešėlio ir slėpdamosi už kelkraštyje augančių krūmų, Margarita be garso sėlino prie arčiausiai įvažiavimo vartų stovinčio vilkiko. Turėjo būti labai atsargi, nes tas vairuotojas tikrai nemiega. Pasitaikius progai, ji lyg šešėlis stryktelėjo iš krūmų po vilkiko priekabos ratais ir ėmė ropštis į virš važiuoklės esančią tuščią ertmę. Būdama smulkutė, Margarita lengvai susirangė rastoje vietoje ir ėmė laukti. *Kad tik nebūtų patikros su šunimis!* – meldė ji užsimerkusi. – *Šuo mane iš karto suuos! Jie tokie protingi...*

*

Vilkikas sustojo Klaipėdoje, prie įvažiavimo į jūrų uosto dokus. Jau temo. Margarita išsiropštė iš savo slėptuvės ir pasileido bėgti link kiek tolėliau esančių pastatų. Nusigavusi iki autobusų stoties, mergina susižinojo, kada išvyksta autobusai į Vilnių, ir nusipirko bilietą. Alkį numalšino nusipirkusi kelis šiltus beliašus. Atsisėdusi laukimo salėje, ištiesė prieš save kojas ir užsimerkusi atsiduso. Nuo kratymosi, važiuojant vilkiku, skaudėjo raumenis ne tik dėl to, kad jie visą kelią buvo įtempti, norint išsilaikyti ankštoje slėptuvėje, bet ir nuo nepatogaus ir nejudraus gulėjimo. Margarita pati nepajuto, kaip ėmė snūduriuoti, kai šiek tiek sušilo stoties salėje, ir jos galva lėtai nusviro ant medinio kėdės atlošo.

Atrodė, jog vos tik užmerkė akis, kai kažkoks mažo vaiko kapringas riksmas pažadino merginą iš snaudulio. Bet apsidairiusi suprato, kad jau rytas, o iki autobuso išvykimo liko tik pusvalandis. Ji persibraukė rankomis per veidą, taip stengdamasi išvaikyti vis dar klajojančius snaudulio likučius, ir suskubo rinkti savo daiktų. Kelis kartus apsidairiusi Margarita suprato,

kad jos krepšio, kuriame buvo pinigai, drabužiai, autobuso bilietas, niekur nėra. Vienintelis dalykas, kas jai liko, tai apatiniuose paslėptas pasas, kuris, be vizos ir sienos kirtimo antspaudo, tapo greičiau pavojingas, nei reikalingas. Ji garsiai sudejavo, įsikniaubdama į delnus. Ašaros nevaldomai plūstelėjo į akis.

Pastebėjusi stoties apsaugos darbuotoją, puolė prie jo, prašydama pagalbos. Tačiau šis tik gūžtelėjo pečiais apgailestaudamas ir patarė ateityje būti atidesnei.

- O kaipgi bilietas? Juk nusipirkau jį. Ar galima būtų išsiimti dar vieną, kad galėčiau įsėsti į autobusą?

- Eime, pasižiūrėsime, ką galima padaryti.

Apsaugos darbuotojas nulydėjo Margaritą prie kasų. Ji prisiminė vietos numerį, prisiminė apytikslį laiką, kada pirko bilietą, ir, peržiūrėję stebėjimo kamerų įrašus, stoties darbuotojai padėjo jai gauti bilieto dublikatą. Tačiau į septintos valandos autobusą pavėlavo, ir bilietas buvo pakeistas į vėlesnį reisą. Dabar ji turėjo dar vieną galimybę pamiegoti. Ir jau ramiai pamiegoti, nebijant, kad iš jos gali ką nors pavogti, nes paprasčiausiai nieko neturėjo. Bilietą ji paslėpė liemenėlėje.

Likus dvidešimčiai minučių iki įlaipinimo, tas pats apsaugos darbuotojas pažadino Margaritą.

- Prabusk. Paskubėk į autobusą, - paragino vyras ir įspraudė jai į delną dvidešimties eurų kupiūrą. - Kadangi likai ir be pinigų... Čia, žinoma, niekis, bet vis kažkoks pinigėlis...

Margarita padėkojusi nuskubėjo į autobusą. Visą kelią iki Vilniaus ji spaudė rankoje dvidešimtinę ir skelbimą apie „svajonių“ darbą, kuris tapo kelionės tikslu.

*

Šiaurinis vėjas nesitraukė jau kelios savaitės, plėšdamas nuo medžių galutinai nugeltusius lapus ir gindamas šalną, nesiliaujantį lietų, kuris greitai ištirpdė pirmą sniegą. Pilki ir sunkūs debesys plaukė dangumi į niekur, nepalikdami pėdsakų, savo kelyje paslėpdami nakties mėnulį ir žvaigždes. Atrodė, kad šaltis ir drėgmė niekada nesibaigs, o saulėtos ir šiltos dienos - tai tik vaizduotės vaisius.

Išėjęs iš savo naktinio klubo į vidinį kiemą parūkyti, Favoritas pakėlė akis į juodą, ūkanotą dangų. Už nugaros garsiai trinktelėjo užsidarydamos laukujės durys, išgąsdindamos kelias benames kates, kurios knaisiojosi konteineriuose, ieškodamos maisto. Buvo pradžia antros. Įtraukęs kelis didelius dūmus Favoritas jau gesino cigaretę ir ketino eiti vidun, kai išgirdo tylų kostelėjimą, atsklidusį nuo konteinerio, kuriame neseniai šeimininkavo katės. Tamsa buvo tiršta, tad sunku buvo kažką įžiūrėti. Vyras greitai žingsniu prisiartino prie konteinerio, ketindamas nuvyti benamį, kad ieškotųsi kitos nakvynės vietos, bet pamatė vaikigalį, susirietusį į kamuoliuką ir besispraudžiantį mažame tarpelyje tarp sienos. Jis buvo purvinas, sušalęs ir permirkęs po ką tik praūžusios liūties. Kelias sekundes Favoritas žiūrėjo į tą gyvą

kauburėlį ant asfalto, tada, nuvijęs šimtus galvoje zujančių prieštaravimų, pakėlė jį ant rankų ir nusinešė vidun. Apsidžiaugė, kad dar ne visos klube dirbusios merginos išėjo namo, tad paprašė vienos iš jų nuprausti tą nelaimėlį. Kai po pusvalandžio į jo kabinetą nedrąsiai įslinko smulkutė mergina išsigandusiomis ir didelėmis lyg danielės akimis, Favoritas liko labai nustebintas. Ji vilkėjo apdriskusį, bet švarų chalata, kuris buvo gerokai per didelis. Favoritas suprato, kad iš jos pačios drabužių naudos maža, jei klubo merginos aprenė ją šiomis drapanomis. Mergina padėkojo už pagalbą. Ir paklausė, ar negalėtų čia kur nors kamputyje pernaktoti. O ryte sutvarkyti patalpas, plauti indus, taip atsimokant už jo gerumą.

Jai kalbant Favoritas pajuto nežymų akcentą.

– Jei papasakosi, kas tu ir iš kur, aš pagalvosiu apie nakvynę. Kiek tau metų?

Merginos akys viltingai sužibo.

– Man devyniolika. Aš iš Kaliningrado, iš Rusijos. Lietuvoje kelios dienos. Tik neturiu dokumentų. Tiksliau, turiu, bet... Klaipėdoje iš manęs pavogė krepšį, kuriame buvo visi mano daiktai ir truputis pinigų. Likau visiškai tuščiomis rankomis.

– Puikiai kalbi lietuviškai, – pastebėjo Favoritas.

– Mano mama lietuvė, tad išmokė vaikus savo gimtosios kalbos. Šeimoje kartais kalbame ir lietuviškai.

– Nenori grįžti namo?

Mergina papurtė galvą.

– Ne. Nenoriu. Ir negaliu... Tai sudėtinga...

– Negali? Prikrėtei ko nors tėvynėje?

Ji nenusuko žvilgsnio nuo Favorito akių, ir jis pastebėjo jose slypinčią stiprybę.

– Galima, aš vėliau apie tai papasakosiu. Nežinau, kokia ten situacija. Negaliu susisiekti su artimaisiais. Man reikia užsidirbti pinigų ir pasidaryti dokumentus. Naujus dokumentus. Naują tapatybę. Tada bus galima pagalvoti ir apie namus.

Favoritą sužavėjo jos atvirumas. Ji turėjo savyje kažką tokio, kas vertė ja tikėti. Veido bruožai dar kiek vaikiški, tačiau labai simpatiški. Dar pusmetis, ir ji pražys kaip gražiausias žiedas.

– Ne vėliau, o rytoj. Lik šiandakt čia. O ryte nutarsime, ką su tavimi daryti. Gali miegoti ant šios sofos. Pagalvę ir apklotą rasi spintoje. Aš niekam neprasitarsiu, kad tu čia. Duodu žodį.

– Ačiū, – ištarė mergina ir pribėgusi ištiesė ranką.

Favoritas ištiesė savąją. Paspaudimas buvo stiprus, ko Favoritas nesitikėjo, tad mergina turėjo ne tik vidinės, bet ir fizinės jėgos. Tačiau labiausiai jį suglumino jos išstartas „ačiū“, kuriame jis išgirdo vilties ir išsigelbėjimo atgarsius.

Tą naktį Favoritas ir pats liko klube. Negrįžo namo, o įsitaisė patogiai svečių kambaryje, prieš tai apėjęs ir patikrinęs visas savo valdas. Kažkodėl šypsena vis šmėsčiojo jo veide, vos prisimindavo merginą. Pats stebėjosi tokiu savo poelgiu. Niekada anksčiau nebuvo toks

geraširdis, tačiau šiandien kažkas pastūmėjo jį pasielgti būtent taip. Ir dėl to jis labai puikiai jautėsi.

Mergina atsigulė ant minkštos sofos, apsiklojo pledu, prieš tai sukalbėjusi visas maldas, kokias žinojo, dėkodama Dievui, kad jai šiandien taip pasisekė, ir akimirksniu užmigo. Užmigo kietu miegu, į kurį brovėsi kas naktį besikartojantis košmaras. Jos košmaras. Jos praeitis. Jos nuodėmė.

Favoritą pažadino kraupus klyksmas. Už lango dar buvo tamsu. Jis pašoko iš savo guolio ir išbėgo į koridorių. Šauksmas sklido iš jo kabineto, kur miegojo naktį priglausta mergina. Nieko nelaukdamas atlapojo duris, pasiryžęs susiremti su skriaudikais ar prievartautojais, tačiau pamatė tik po apklotu besiblaškančią merginą, kuri šaukė ir nuo kažko gynėsi sapne. Favoritas prisėdo šalia jos, suėmė šiltais delnais veidą ir pabandė ją pažadinti.

– Ššš... Ša, mergyte. Tai tik sapnas. Nubusk.

Mergina akimirksniu pabudo ir išsigandusi ėmė veržtis iš Favorito rankų. Vyras ją paleido ir atsistojo.

– Tu susapnavai košmarą, – tarė jis ir šyptelėjo. – Ir mane išgąsdinai.

– Atsiprašau, – sušnabždėjo mergina tvarkydamasi drabužius. – Aš nemaniau... Nenorėjau...

– Viskas gerai. Nesijaudink. Visko būna. Gal papasakosi, kokie pabaisos tave persekioja sapnuose?

– Taip. Būtinai. Tik vėliau. Ne dabar.

Favoritas linktelėjo ir pažvelgė į laikrodį. Beveik aštuonios.

– Na, kelias valandas pamiegojom, – tarė Favoritas ir pasirąžė. – Eime, išsivirsime geros kavos, gal rasime ko pavalgyti ir pasikalbėsime.

Virtuvėje buvo šilta. Favoritas paruošė puikią kavą, pakepė kiaušinieneš, papjaustė kumpio sumuštiniams ir viską sudėjęs ant stalo stebėjo, kaip šviesos greičiu merginos burnoje dingsta visas tas maistas. Spėjo, kad ji jau ne vieną dieną badauja. Pastebėjusi, kad vyras stebi, mergina sutriko, o skruostai gražiai nuraudo.

– Atleisk, – greitai atsiprašė Favoritas. – Valgyk. Daugiau nespoksosiu. Kuo tu vardu?

– Margarita. Draugai vadina Margo.

– Aš Favoritas. Taip mane vadina visi.

– Čia tavo klubas? – Margarita greitai sukramtė ir nurijo kąsnį. Sulaukusi Favorito linktelėjimo, tęsė: – Aš vakar girdėjau dviejų vyrų pokalbį lauke. Jie ginčijosi dėl kažkokio *snežoko*, kalbėjo apie pinigus ir kad jau pats laikas surengti reidą ir iššniukštinti čia visus pakampius.

Favoritas surimtėjo.

– Gal nugirdai kokius vardus?

– Girdėjau, kad kalbėjo apie kažkokį pasidavėlį farą, – suraukusi antakius Margarita stengėsi prisiminti kaip galima daugiau. – Ir minėjo, kad netrukus turi pasirodyti pardavėjas su preke,

kurią reikia perimti Favoritui iš po nosies. Tai yra tau.

- Sakai, netrukus turi pasirodyti? Nesakė, kada tiksliau?

- Ketvirtadienį.

Favoritas susimąstė. Po minutės čiupo mobilųjį telefoną ir puolė skambinti. Nesulaukęs atsako, numetė jį ant stalo.

- Keista. Negi man už nugaros kažkas rezga negerus darbelius? - Prisiminė, kad jo naujas tiekėjas, su kuriuo dirba vos mėnuo, turi pasirodyti būtent ketvirtadienį. Atsisuko į merginą. - Ar atpažintum tuos vyrus, jei pamatytum?

Margarita papurtė galvą.

- Ne. Buvo labai tamsu. Bet balsus, manau, pažinčiau. Nors nesu tuo tikra.

- Gerai. Dėkui ir už tiek.

Favoritas nugėrė gurkšnį kavos ir įdėmiai pažvelgė savo viešniai į veidą. Iš kojų verčiančiu grožiu nepasižymėjo, tačiau merginos akys prikaustydavo dėmesį - buvo didelės ir neapsakomai mėlynos. Švelnūs veido bruožai, putlios lūpos, tamsūs plaukai.

- Na ir ką tu ketini veikti, panelyte?

- Gal tau reikia darbuotojos? - Margaritos balse nuskambėjo lašelis vilties. - Aš moku viską! Galiu indus plauti! Ir patalpas valyti! Ir padavėja galiu būti. Aš gerai skaičiuoju, moku kompiuteriu dirbti, tad galiu ir sąskaitas tvarkyti. Aš puikiai baigiau mokyklą. Ir šokti moku, jei čia to reikia... Nusirenginėti nenorėčiau, bet jei labai reiktų... Vienintelis dalykas, ko nedarysiu, - nesidulkinsiu už pinigus.

- O dykai? - paklausė Favoritas, kai mergina pagaliau baigė savo prisistatymą.

Margarita sutrikusi nutilo, nes Favoritas ėmė garsiai juoktis.

- Gerai. Gerai. Beveik kaip iš reklamos, tik daugiau. Dešimt viename. Dar negirdėjau taip prisistatančios merginos.

Margarita nusišypsojo, ir jos šypsena nušvietė merginos veidą, paversdama ją tikra gražuole.

- Žinoma, kad negirdėjai! Nes tokių kaip aš daugiau nėra! Aš vienintelė!

Favoritas vėl prapliupo juoktis. Ji taip keistai atrodė su tuo apdriskusiu, beformiu chalatu, tačiau iš jos tryško tvirtas pasitikėjimas savimi ir jūra energijos. Favoritas svarstė tik kelias minutes. Tada paėmė Margaritą už rankos ir nusivedė koridoriu tolyn, prie galinio kambario. Atrakino duris ir įėjęs uždegė šviesą. Kambarys buvo gražiai apstatytas ir tvarkingas. Naktiniame klube tokių penki. Tam atvejui, jei klientas susidera su šokėja dėl privataus šokio ir galbūt sekso. Nieko nereikalingo - lova, spinta, staliukas ir fotelis. Minkštas kilimas ir storos, tamsios užuolaidos ant lango.

Margarita sustingo ant slenksčio. Jos žvilgsnis buvo įsmeigtas į lovą, o iš pasąmonės lindo vaizdai, nuo kurių užgniaužė kvapą. Garsus klyksmas NE užstrigo viduje ir draskė plaučius. Bet ji vis šaukė, šaukė, šaukė...

Favoritas, tarsi perskaitęs jos baikščias mintis, padėjo ranką ant peties ir lengvai spustelėjo.

- Tavo žvilgsnis toks, tarsi ant lovos būtų pastatyta giljotina...

- Aš nemiegosiu su tavimi!

Margaritos balsas buvo ledinis. Ir žvilgsnis, įsmigęs Favoritui į veidą, buvo ne ką šiltesnis.

- Nurimk, mažyte. Aš siūlau tau šį kambarį, kol rasi būstą. Jis kainuoja, vadinasi, turėsi dirbti. O ką - aš dar pagalvosiu. Čia netoliese yra dėvėtų drabužių parduotuvė. Dešimtą galėsime kartu nueiti, nupirksime tau drabužių. Kaip suprantu, taviškiai buvo išmesti?

- Ne. Tik juos reikia skalbti. Tad... - ji truktelėjo pečiais.

- Supratau. Tad kai sutvarkysime tavo garderobą, pakalbėsime apie darbus.

Favoritas stebėjosi pats savimi. Tokie sprendimai, tokie poelgiai dėl kito žmogaus... Atrodo, kad galvos vakar nesusitrenkė. Ir žolės nerūkė. Ir kokainą seniai vartojo... Tačiau, žingsniuodamas savo kabineto link, Favoritas susimąstė.

- Benamiai! - tyliai tarė jis ir nusišypsojo. - Benamiai!

Užsidaręs kabinete, paskambina savo „valytojui“.

- Klausyk, man kilo gera mintis. Pasidairyk ten, kur renkasi benamiai. Gal pastebėsi jaunų žmonių. Na, maksimum iki keturiasdešimties metų. Atvesk į klubo vidinį kiemą. Galbūt norės užsidirbti pinigų.

Favoritas patrynė delnais. Tokiems ir mokėti reikės mažiau. Ir nelaimės atveju bus mažiau rūpesčių. Juk jei dabar jie be vietos ir niekam nereikalingi, vargu ar jų kas pasiges ateityje.

*

Danila nepasibeldęs įvirto į Viktoro Buiko namus ir purvinais batais priėjo prie stalo, kur sėdėjo namų šeimininkas. Jau ketindamas su šypsena pasisveikinti su „būsimuoju“ žentu, staiga persigalvojo, pamatęs pykčiu perkreiptą svečio veidą.

- Kur Margo?! - užbliuvo jis. - Ir Nikitka kur?! Nudėsiu abu kaip šunis, jei jie kartu!

- Kaip tai kur? - Viktoras atsistojo nuo stalo. - Margarita jau savaitė, kaip nakvoja pas draugę mieste. Sakė, kad pasivaikščios po parduotuves. Susipirks, ko reikia vestuvėms.

- Vestuvėms?! - vėl užriaumojo Danila. - Kokioms vestuvėms?! Aš juk dar jai nepasipiršau! Tik su tavim sutariau! Nemačiau jos nuo tada, kai čia buvau paskutinį kartą.

- Na ir kas, kad nepasipiršai. Dar pasipirši. O aš jai pasakiau, kad viskas sutarta. Štai ir laksto mergiotė, ruošdamasi šventei.

Danila nepatikliai žvelgė į namų šeimininką.

- Na, manykim, kad taip. Tik aš jos ir turguje negaliu pagauti. Kiek nuvažiuoju, vis randu kioskelį uždarytą. - Jis persibraukė ranka per veidą ir atsiduso. Atrodė, kad patikėjo Viktoro žodžiais. - O mano besmegenis brolis kur? Gal padeda jai po parduotuves bėgioti?

- Nežinau. Seniai nemačiau Nikitos. Nebeužsuka pas mus.

- Čia ir bėda, kad ir aš jo nemačiau daugiau nei savaitė. Kur jis gali būti?

Viktoras palingavo galva.

- Nežinau. - Staiga Viktoras nuėjo prie laiptų, vedančių į antrą namo aukštą. - Timofėjau! Aleksėjau! - suriko jis ir sulaukęs, kol sūnūs pasirodys, tarė: - Gal judu matėt Nikitą? Ar gal žinote, kur jis gali būti?

Vaikinai papurtė galvas.

- Ne. Senokai jo nematėm.

Danila klestelėjo ant kėdės.

- Jei pamatysit, perduokit, kad tas prakeiktas idiotas greičiau parsirastų namo. Turiu išvažiuoti ir neturiu kam perduoti reikalų. O mano būsimai žmonai liepkite kuo greičiau man paskambinti. Beje, pas kurią draugę ji nakvoja?

- Tai argi žinau, pas kurią, - suskubo atsakyti Viktoras. - Gal pas Dariją, gal pas Natašą. Juk daug jų turi.

- Tai panelė išdūmė iš namų, net nepasakiusi, pas kurią draugę bus?

Viktoras tik truktelėjo pečiais. Danila atsistojo ir pasuko durų link.

- Bet jei sužinosiu, kad jie kartu...

Piktas žvilgsnis užbaigė Danilos sakinį, ir jis išėjo, garsiai užtrenkdamas duris.

- Na štai, prasidėjo. - Viktoras atsiduso ir susmuko ant kėdės, ant kurios sėdėjo prieš pasirodant Danilai. - Laikykit liežuvius už dantų. Ir Nastią perspėkit. Tas jaunikis dar ne kartą pasirodys.

*

Juodais triušio kailinukais apvilktas šviesiaplaukės merginos kūnas, gulintis ant gausiai per kelias valandas iškritusio sniego ir gatvės žibinto apšviestoje teritorijoje, patraukė patruliuojančio policijos ekipažo dėmesį. Buvo beveik ketvirta valanda ryto. Aplink, tarp devynaukščių gyvenamųjų namų ir netoliese esančiame miškelyje, buvo tylu.

- Matyt, geras buvo vakarėlis, jei panelė, nepasiekusi namų, nutarė pusiaukelėje prigulti, - pajuokavo pareigūnas, lipdamas iš automobilio.

Jis dairėsi aplink, ieškodamas nelaimėlės draugų ar kompanijos, žvalgėsi į kur ne kur šviečiančius langus ir tikėjosi pamatyti, kur buvo ar tebevyksta vakarėlis. Tačiau gatvės tuščios, iš gyvenamųjų pastatų langų nesklido triukšmas ar muzika. Artėdamas prie merginos pareigūnas vis labiau lėtino žingsnį, kol galiausiai visai sustojo. Mergina gulėjo akinamai baltame sniege, kuris gražiai spindėjo gatvės žibinto šviesoje, o aplink ją dešimties metrų spinduliu nesimatė nė vieno pėdsako. Pareigūnui užgniaužė kvapą, kai jis pakėlęs galvą pažvelgė į devynaukščio pastato stogą, smingantį į žvaigždėtą dangų. Jis paėmė prie peties pritvirtintą radijo siųstuvą.

- Centre, reikalingas kriminalistų ekipažas. Didlaukio gatvėje, tarp pastatų, žaliojoje zonoje radom kūną. Įtariu, mergina nukrito iš devynaukščio pastato. Kvieskite greitąją, gal ji dar gyva.

Ant stalo suskambus telefonui, Tomas Darsevičius, antrojo policijos komisariato vyriausiasis tyrėjas, suraukė antakius ir atsiduso. Skambutis tokiu metu galėjo reikšti tik vieną – rastas kūnas. Atsiliepęs išklaušė informaciją, apsirengė, pasiėmė iš seifo ginklą ir išėjo pro duris.

Tomui atvykus į įvykio vietą, medicinos ekspertas jau darbavosi. Greitoji bandė apsisukti gatvėje, ketindama išvažiuoti. Vadinasi, medikai padėti jau nebespėjo. Pasisveikinęs su kolegomis Tomas priėjo prie sniege gulinčios merginos. *Visai dar jaunutė, – šmėstelėjo galvoje. – Negi jau viskas buvo taip blogai? Kas turėjo nutikti jaunai, gražiai merginai, kad ryžosi nutraukti visas gijas, siejančias su šiuo pasauliu?* Tomas pritūpė prie besidarbuojančio kolegos.

- O, Tomai, sveikas! – pasisveikino Karolis, pamatęs pažįstamą veidą. – O naktis galėjo būti rami...

- Taip, – sutiko Tomas. – Galėjo. Kas čia nutiko?

- Greičiausiai savižudė. Mergina nukrito arba nušoko nuo devynaukščio stogo. O gal buvo nustumta. Ir visai neseniai, prieš dvi ar tris valandas. Jokių smurto žymių kol kas nepastebiu, tad gali būti, jog ji pati tai padarė. Bet tiksliau pasakysiu tik atlikęs tyrimus.

- Supratau. – Tomas atsistojo. – Ačiū.

Tomas nusprendė apžiūrėti daugiabutį, kur rasta mergina. Lipdamas laiptais kiekviename aukšte išeidavo į bendrą balkono aikštelę ir gerai apžiūrėdavo pasišviesdamas žibintuvėliu. Vienuose aukštuose balkono aikštelės buvo tvarkingos, kituose – pilnos šiukšlių, tačiau kol kas niekur nepastebėjo jokių merginos pėdsakų, patvirtinančių, kad ji buvo čia. Juk galėjo iškristi ir per buto langą.

Devintame aukšte Tomas pamatė pėdsakus. Aikštelėje išmintas sniegas, kampe gulėjo moteriška rankinė, šalia jos – beveik iki dugno nugertas brangaus brendžio butelis. Tomas per radijo siųstuvą pranešė kriminalistams, kad pakiltų į viršų ir surinktų visus įkalčius. Pats į balkono aikštelę kojos nekėlė. Galbūt ekspertai ras kelių žmonių pėdsakus. Galvoje ėmė suktis pirmos versijos. Gal jaunimo kompanija ką nors šventė, ir mergina padauginusi brendžio neatsargiai persisvėrė per turėklus? O gal ji pati viena ištuštino butelį kaupdama drąsą prieš žengiant lemtingą žingsnį? O gal čia gėrė žudikas, atlikęs savo juodą darbą? Bet ne. Žudikas nebūtų palikęs tokių įkalčių!

Kriminalistai greitai padarė nuotraukas, ir rastus įkalčius buvo galima apžiūrėti. Deja, bet pėdsakai tik vieno žmogaus. Vadinasi, mergina savižudė. Tomas tikėjosi rankinėje rasti kokius nors dokumentus, bet aptiko tik lūpdažį, keliolika monetų, prezervatyvą ir žiebtuvėlį. Ir daugiau nieko. Sudėjęs rankinę ir butelį į plastikinius maišus, paprašė kuo skubiau nuvežti į laboratoriją ir nuimti visus atspaudus. Nusileidęs į apačią Tomas apsidairė, žiūrėdamas į aplinkinių daugiabučių langus. Nejau niekas nieko nematė ir negirdėjo? Žinojo, kad per

šiandieną turės apeiti visus butus ir išklausinėti, kas ką matė.

– Kad turbūt niekas nieko nematė, – pertraukė Tomo mintis pagyvenusio moteris, atėjusi iš kito daugiaaukščio.

– Kodėl taip manote?

– Čia juk studentų bendrabučiai. O dabar atostogos. Visi išsivažinėjo. Likę tik keli gyventojai. Aš štai to bendrabučio administratorė, – moteris ranka parodė šalia esantį pastatą.

– Aišku, – padėjo Tomas. – Ačiū už informaciją. O nežinote, gal yra kur nors stebėjimo kameros ar...

– Ką jūs, juokaujate?! – nusijuokė moteris. – Kelis kartus buvo pritaikę, bet... Savaitė, dvi, ir viskas! Nėra kameros!

– O jūs pati nieko negirdėjote? Nieko nematėte? Viskas vyko prieš dvi tris valandas.

– Ne, pareigūne. Nors ir sėdžiu kaip pelėda per naktį, bet nieko įtartino nemačiau. Viskas taip, kaip visada.

Tomas grįžo į skyrių ir ėmė laukti rezultatų iš laboratorijos. Atsidarė duomenų bazėje esančią informaciją apie dingusius žmones, bet šviesiaplaukės merginos kol kas niekas nepasigedo. Kriminalinis skyrius sukėlė nuotraukas iš įvykio vietos, ir jis neskubėdamas analizavo jas vieną po kitos.

– Vakarėlis turėjo būti labai linksmas...

Tomas net nepajuto, kaip savo apmąstymus išsakė balsu. Bernardas, kolega ir draugas, pakėlė galvą nuo popierių ir sužiuro į kolegą.

– Nagi nagi, pasakok.

– Tai nauja byla, kurios imsime. Kol kas dar nėra ką pasakoti. Nuotraukos jau sukeltos, galėsi peržiūrėti. Jauna mergina šiąnakt išsoko iš devinto aukšto ir užsimušė. Nekantriai laukiu tyrimų iš laboratorijos.

Tačiau slinko laikas, o medicinos ekspertai jokių rezultatų nepateikė.

– Einu pats į laboratoriją, pas Karolį. Gal su tinklu kas nors negerai. Niekada medicinos išvadų taip ilgai laukti neteko.

Eidamas Tomas pro langą pastebėjo kriminalistų automobilį kieme. Vadinasi, jau grįžo iš įvykio vietos. Bet laboratorijos durys užrakintos. Tomas dar kartą stipriau paklibino rankeną, tačiau jos neatsivėrė. Už durų pasigirdo žingsniai.

– Kas čia?

– Tomas Darsevičius. Tyr...

Spragtelėjo užraktas.

– Užsik. Daugiau nieko nenoriu matyti.

– Kas nutiko? – Tomas nieko nesuprasdamas dairėsi po laboratoriją.

Karolis užrakino duris ir nužingsniavo į tamsų kambarėlį, kuriame degė šviesa, stovėjo stalas ir kelios kėdės, o ant stalo medicininė kolba su bespalviu skysčiu. Tomas suprato, kad tai

spiritas. Karolis tylėdamas įpylė į dvi stiklines po šlakelį spirito ir, atsisėdęs prie stalo, nunarino galvą. Atsisėdo ir Tomas.

– Pasakok! Jei vienuoliktą valandą ryto jau naudoji tokius gėrimus, vadinasi, reikalas rimtas.

Karolis pažvelgė į kolegą, prasižiojo ir įkvėpęs oro pasiruošė prabilti, tik staiga užsičiaupė, papurtė galvą ir toliau sėdėjo, kaktą atrėmęs į stalo kraštą.

– Karoli, kalbėk!

– Mano praktikoje tai pirmas toks atvejis! Aš negaliu paaiškinti, kas nutiko! Neįsivaizduoju, ką turiu parašyti ataskaitoje. Aš... – Jis persibraukė ranka per veidą. – Ji buvo mirusi! Buvo negyva! Aš juk pamatavau jos kepenų temperatūrą, kad žinočiau tikslų mirties laiką. Joks gyvas žmogus be narkozės neiškęs tokios procedūros! Ji net nekrūptelėjo! Ir... – Karolis suplojo delnais ir keistai išsiviepė. – Ji dingo! Matyt, atsistojo ir nuėjo nežinoma kryptimi. Ji jau buvo automobilyje, Tomai! Aš nuėjau apsižiūrėti, ar nieko nepalikau, o grįžęs merginos kūno automobilyje ant neštuvų neradau. – Vyras vėl papurtė galvą. – Čia kažkokia velniava! Nieko nesuprantu.

Tomas pasitrynė sprandą. Tokios istorijos jis nesitikėjo.

– O liudininkai? Pėdsakai?

– Sniegas sumintas į košę – jokių pėdsakų. Niekas nieko nematė, nieko nepastebėjo, nieko negirdėjo!

– Na, kažkaip juk galima paaiškinti, – bandė guosti kolegą Tomas.

– Tikrai? Kaip? Aš klausau. Išklausysiu įvairiausias versijas, tik tegu man pasako, kur dingo tas velnio lavonas!!!

Karolis stipriai trenkė kumščiu į stalą. Neeilinis atvejis. Tomas nesugalvojo, ką pasakyti kolegai.

*

Danila buvo Rusijos – Lietuvos pasienio poste, muitinės viršininko kabinete, ir gniaužė rankose odines pirštines. Priešais jį sėdintis vyras su uniforma klausėsi kolegos iš kito pasienio posto surinktos informacijos. Jis nebandė kalbėti, tik mykė, sutikdamas su pašnekovu. Kai pagaliau padėjo ragelį, Danila sugniaužė kumštį.

– Na? Sakyk gi pagaliau!

– Tame pasienio perėjimo punkte neužfiksuotas joks fizinis asmuo, kuris bent iš dalies atitiktų tavo duotus apibūdinimus. Danila, jie kažkur čia. Kodėl tu manai, kad jie kirto sieną? Ne toks didelis tas mūsų Kaliningrado srities lopinėlis, čia nepasislėpsi. Rasi savo bėglę dar iki Naujųjų. Pamatysi.

– Rasiu! – riktelėjo Danila. – Bet kaip jos ieškoti? Kiek turėjau žmonių, išsiuntinėjau į visas puses, bet visi sugrįžo be nieko. Mano verslas sustojo! Per tą kalę negaliu dirbti, negaliu

susikaupti. Dvi savaitės paieškų ir jokių rezultatų! Jie abu tarsi išgaravo!

Pareigūnas atsistojo, apėjo stalą ir, priėjęs prie Danilos, patapšnojo per petį.

- Žinau, kad tau sunku, bet dabar kokiam mėnesiui palik viską kaip yra. Jie tikriausiai pasislėpę ir laukia, kol nurims visas šurmulyš. O kai išlįs iš savo slėptuvės, po savaitės ar dviejų, mes jų lauksime. Juk esi palikęs nuotraukas? Vyrai žino, ko turi ieškoti?

- Taip. Žinoma.

- Na štai. O tu geriau susikoncentruok į verslą. Maniškė nori į Maldyvus Naujuosius sutikti. Pasistenk, kad turėčiau už ką ją tenai vežti.

- Veši žmoną į Maldyvus? - Danila šyptelėjo.

- Kokią žmoną! - mostelėjo ranka pareigūnas. - Meilužę vešiu! Žmona liks namie su vaikais. Tegu džiaugiasi mauzoliejumis, kurį pastačiau. Prisikvies draugų ir gers iki ryto. Kaip ir kiekvienais metais.

Danila linktelėjo. Iš kailinių vidinės kišenės ištraukė storą voką ir padavė pareigūnui.

- Estai uždarė kanalą. Čia procentas nuo paskutinio sandorio. O štai Lietuvoje radau vieną veikėją. Kelios partijos išėjo kaip per sviestą ir už labai neblogą kainą. Jis žada kiekvieną arba kas antrą savaitę imti po kelis kilogramus. Ir pastoviai. Beje, laukiu jo rytoj. Važiuos per tavo postą. Atsiųsiu tau vardus, mašinų numerius. Padaryk, kad pirmyn ir atgal jis prašoktų per patikras ir muitines be trikdžių.

- Žinoma, Danila. Kaip visada. Lauksiu informacijos.

Danila sėdėjo prie visureigio vairo ir gniaužė jį rankomis. Pyktis nė kiek neatlėjo ir po kelių savaičių. Jis vis dar tramdė savyje sužeistą žvėrį, kuris nubudo, sužinojus, kad Margarita dingo iš namų niekam nieko nepasakiusi, kaip tik tada, kai jis pagaliau ryžosi pasipiršti. Ir Nikita nusivalkiojo kažkur! Danila vijo šalin mintį, kad galbūt jie abu pabėgo kartu. Matė, kad brolis varvina seilę, kai tik pamato Margaritą, bet sunkiai tikėjo, kad jam būtų užtekę drąsos ir proto sugalvoti kažką tokio. Bet Margo!!! Kaip ji galėjo! Visos miestelio moterys, net paauglės troško jo dėmesio ir draugijos. O ta princesė nusuko nosį?! Reikėjo anksčiau kalbėtis su Viktoru ir tempti ją prie altoriaus. Bet dabar jau vėlu gailėtis. Dabar jis norėjo ją kuo greičiau rasti.

*

- Favorite! Kažkokia nusususi mažvaikė nenurodinės, ką turiu daryti! To jau per daug! O gal tu jau visą naktinį klubą atidavei tai mergiotei? Suvystė ji tave?!! Pakišo po padu?!! Ką pasakysi, kai Gabija sugrįš?

Sportiškai naujagė vaikas įsiveržė į Favorito kabinetą ir net išraudęs iš pykčio laidė gerklę. Jis dirbo klubo apsaugos darbuotoju, ir kol kas dar niekas nesiskundė jo darbu. Bet toks pyktis negali būti be priežasties.

- Gerai, gerai. Dariau, atvėsk. Tuoj viską išsiaiškinsime. Kas nutiko?

- Ta naujokė! Ji sako, kad aš daugiau nebedirbu tavo klube! Čia kas? Pokštas? - pasipiktinęs Darius paspyrė koja kabinetę stovinčią kėdę. - Tuomet cha cha cha! Aš jau pasijuokiau!

Favoritas sukluso. Jis tikrai žinojo, kad Margarita šiaip sau tokių dalykų nekalbės. Jau matė, kaip mergina, pastebėjusi sukčiaujant darbuotojus, pranešdavo jam arba pati juos demaskuodavo. Niekam nebuvo atleidžiama už tokius darbelius. Ne dėl kelių eurų, nuslėptų arbatpinigių ar išgerto butelio. Jei Margarita parodė Dariui duris, vadinasi, priežastis yra svaresnė.

- O kodėl ji taip sako? - ramiai paklausė Favoritas, įdėmiai stebėdamas vaikiną.

- Ką aš žinau! Pasivaideno kažkas! O gal aš per mažai dėmesio jai rodžiau. Nuolat sekioja paskui mane kaip šunytis ir kraipo užpakalį prieš nosį...

Favoritas stipriau sukando dantis. Nors ir pažinojo Margaritą vos kelios savaitės, buvo tikras, kad ji niekada nesekiojo vyrų. Jis dar nė karto to nematė. O štai jie užstodavo jai kelią. Ji kaip medus traukė vyrus, o tai, kad niekaip negalėjo priartėti prie jos, dar labiau vertė juos stengtis. Favoritas nekętė, kai vyras, bijodamas prisipažinti apie savo padarytas šunybes, bando išnešti sveiką kailį, apjuodindamas moterį.

Favoritas atsistojo ir priėjęs prie durų garsiai suriko:

- Margarita!

Po minutės į kambarį įėjo smulkutė mergina. Favoritas šyptelėjo ją pamatęs. Ji jau buvo pasiruošusi darbui - gražiai prie kūno prigludę marškinėliai gilia iškirpte leido grožėtis stangriais jos krūtų kauburėliais. Jie nebuvo vulgariai apnuoginti, greičiau tiek, kiek reikia, kad sužadintų vyro vaizduotę. Džinsiniai šortai tampriai aptempė stangrų užpakaliuką, o bateliai labai aukšta pakulne pabrėžė ilgas, laibas kojas. Balta trumputė prijuostė labai pagyvino drabužius. Tai buvo Margaritos mintis dėl prijuosčių, kad klientams būtų lengviau atskirti darbuotojus prietemoje ir eterinių dūmų pilnose patalpose. Ji nebuvo ligotai liesa, kaip podiumu vaikstančios manekenės. Joje visko buvo tiek, kiek reikia.

- Darius sako, kad nori jį išvyti?

Margarita pažvelgė į kambaryje stovintį vaikiną.

- Taip! Noriu! Ir priežastį jis žino. O gal aš neaiškiai paaiškinau, kodėl priėmiau tokį sprendimą? Na ką gi, - ji truktelėjo pečiais ir, artėdama prie Favorito, iš šortų kišenės išsitraukė mobilųjį telefoną. - Jei būtum išėjęs, kaip sakiau, gal net gerą rekomendaciją bosas būtų sukūręs. Bet tu, matyt, nusprendei, kad esi protingesnis už mus visus. Jei nebūtum vogęs...

- Tylėk, kale! - suriko Darius ir puolė prie Margaritos.

Sugriebęs už kaklo, prispaudė ją prie sienos ir ėmė smaugti. Mergina, vos tik atsigavo nuo netikėtumo, nieko nelaukusi, smailiu savo keliuku spyrė Dariui į paslėpsnius. Jo gniaužtai iš karto atsileido, akys suapvalėjo iš skausmo ir netikėtumo, ir vyras lėtai pritūpė, garsiai inkšdamas. Margarita giliai įkvėpė ir pasitvarkė drabužius.

Ji įjungė įrašą ir padavė telefoną Favoritui. Iš telefono sklido butelių skambčiojimas, pasigirdo keli keiksmažodžiai ir greitų žingsnių aidas. O po kelių sekundžių atsklido Dariaus balsas: „Nagi, mikliau! Duok man stambias kupiūras ir kelias smulkesnes! Ir jūs su vaikinais po *dvacoką* pasiimkit. Nenubiednės tas mūsų šefas, jei šiandien šiek tiek pamažinsime jo pajamas. Greičiausiai net nepastebės, kaip ir anksčiau nepastebėdavo.“

Favoritas žvelgė į Darių, jo veidas buvo sustingęs. Dabar ir Dariaus drąsa pranyko – pasipūtimas išgaravo, raudonis neatslūgo nuo veido, bet tai jau buvo ne pykčio, o sumišimo spalva.

– Gal ir tu nori pasižiūrėti šį filmuką? A? Dariu? – Favoritas lėtai artėjo prie jo, o vaikinai traukėsi atbulas. – Papasakosi, kur investavai tą vakarą pavogtus pinigus? Tai dabar jau supratai, kodėl Margo nori tave išspirti? Kiek kartų esi ištuštinęs kasą?

– O kodėl tu jos neišspiri? – dar bandė kabintis šiaudo Darius. – Manai, ji netušino tavo kasos? Ir ne tik kasos! Pardavinėja gėrimus brangiau ir pinigus sau pasilieka. Ir...

– Gana!!! – suriko Favoritas, pasibjaurėjęs tokiu Dariaus elgesiu. – Esi skystablauzdis niekšas, jei tokiu būdu bandai gelbėtis! Matyt, į pripumpuotus tavo raumenis dalis smegenų nutekėjo! Tad keliauk! Kaip suprantu, išeitine pašalpa tu jau pats pasirūpinai. Buhalterija sutvarkys visus popierius.

– Favorite...

– Gana, Dariu! Kalba baigta!

Darius sugniaužė kumščius ir piktai nužvelgė Margaritą ir bosą.

– Tu dar pasigailėsi, kad taip su manimi... Kad leidai šiai mergai... Tu dar...

– Keliauk keliauk! Ir nesugalvok man kenkti, Dariu. Tuomet tau geruoju tikrai nesibaigs. O tu mane žinai! Aš žodžiais nesimėtau!

Darius išėjo garsiai užtrenkdamas paskui save duris. Margarita pažvelgė į Favoritą.

– Gal reikėjo man nutylėti? – tyliai tarė ji. – Bet negaliu pakęsti, kai apgaudinėja tą, kuris tau moka pinigus.

Favoritas šyptelėjo ir priėjęs patapšnojo merginai per petį.

– Pasielgei teisingai. Ačiū. Ir toliau stebėk viską. – Jis suėmė laibą jos ranką ir tvirtai paspaudė. – Aš vis dažniau džiaugiuosi, kad priglaudžiau tą naktį sušalusį benamį.

Favoritas tikrai džiaugėsi tuo poelgiu. Margarita buvo nepaprastas žmogus, kupinas energijos ir nuoširdumo. Pradžiai paskyrė merginą plauti indus, bet to darbo jai buvo per mažai. Kartą Favoritas nugirdo ją virtuvėje patarinėjančią virėjams, kaip susidėlioti darbus, kad viskas vyktų sklandžiai. Kitą dieną jis pasiūlė Margaritai pabūti salėje ir pastebėti barą bei prie jo dirbančias padavėjas. Favoritas nesitikėjo, tačiau Margarita puikiai tvarkėsi. Ji konkrečiai dėstė mintis, pati rodė pavyzdį, dirbo lygiai su visais, dažnai padėdavo vienoje ar kitoje situacijoje. Net ir apsaugos darbuotojams, kurie turi užtikrinti tvarką salėje, padėdavo su neblaiviais ir įsišėlusiais lankytojais. Taip Margarita tapo Favorito komandos dalimi.

Tačiau jos vadovavimas ir tvarka nepatiko klubo administratorei, šeimininko numylėtinei, kuri jau ilgą laiką šildė jo patalus, Gabijai. Grįžusi po atostogų, ji rado šią energingą merginą karštai besiginčijančią su tiekėjų vairuotoju, kuris pristatydavo į klubą išskirtinių gėrimų. Margarita nesutiko priimti atvežtų dėžių brendžio, nes du buteliai buvo sudaužyti, o vairuotojas nenorėjo prisiimti atsakomybės.

- Negaliu rašyti ant važtaraščio, kad šiuos butelius sudaužiau aš! - šaukė jis. - Jie velniškai brangūs! Ir šefas išskaičiuos man iš algos!

- Ir teisingai padarys, - atkepė Margarita. - Gal kitą kartą atsargiau vairuosi arba krovinį stipriau pritvirtinsi. Aš neimsiu šių dėžių ir nieko nemokėsiu. Jei nori, galiu pati paskambinti tavo bosui ir viską paaiškinti.

Vyrukas, praradęs viltį ją perkalbėti, numojo ranka, susikrovė dėžes į autobusiuką ir stipriai užtrenkė dureles.

- Anksčiau Gabija priimdavo tokį krovinį! Kartais net pati nurašydavo kelis butelius, kaip sudaužytus! Aš jai specialiai atveždavau taros.

- Nuo šiol daugiau to nebus. Rytoj atvežk sveikus butelius, ir viskas bus gerai, - riktelėjo Margarita grįždama į patalpas.

Kelias valandas Gabija stebėjo merginą, tačiau kai ji, pasikvietusi keletą apsaugos vaikinų, rengėsi kitaip sustatyti staliukus pagrindinėje salėje, nebesusivaldė ir nulėkė pas Favoritą.

- Klausyk, kas ta mažoji pabaisa, kuri visą klubą ketina apversti aukštyn kojomis?

Favoritas atitraukė žvilgsnį nuo monitoriaus ir nusišypsojo.

- Sakai, pabaisa? - jis nusijuokė. - O aš sakyčiau, kad ji burtininkė. Ji taip puikiai tvarkosi, kad...

- Dabar jau esu aš ir noriu pati tvarkytis! - nenusileido Gabija ir kaip kaprizingas vaikas papūtė lūpas. - Greitai manęs niekas nebeklausys! Nebebijos! Vyk ją lauk! Ir kuo greičiau!

- Gabi, mergina puikiai dirba ir noriu...

- O aš noriu, kad ji dingtų iš šio klubo! - antrą kartą pertraukė Favoritą Gabija. - Mums puikiai sekėsi kartu dirbti. O ji tik painiojasi po kojomis. - Mergina priėjo prie Favorito ir atsisėdo ant kelių, nutaisiusi surūgusią miną. - Išvaryk ją! Dabar pat!

Favoritas nesitikėjo, kad Gabija taip sureaguos į Margaritos atsiradimą. Taip, Margarita puikiai dirbo, atliko visus administratorės darbus ir ne tik. Gabija niekada nesuko galvos dėl draugystės su personalu. Į visus darbuotojus žiūrėjo iš aukšto ir reikalavo pagarbos bei paklusnumo. O štai Margarita su visais susidraugavo, tačiau griežtai laikėsi taisyklių, kad neperžengtų familiarumo ribų. Ir tai patiko Favoritui. Jis pažvelgė į Gabiją ir atsiduso. Jo aistra šiai gražuolei jau senokai užgeso, bet, matyt, prieš atostogas ji neįsiklausė į jo žodžius. Teks pakartoti. Gabija siekė Favorito lūpų, tačiau vyras nusigrėžė ir atsistojo, priversdamas atsistoti ir ją.

- Ne! Margarita liks, ir tu turėsi dirbti kartu su ja!